

Våren är över oss igen, den har dragit in i vår bygd och förändrat allt. Det är en naturkraft som vi inte kan stå emot, men samtidigt har vi varit med och skapat landskapet där den drar fram. Det vore inte samma vår om det inte funnes några dikeskanter för tussilagon att titta upp i, eller om det inte fanns öppna fält över vilka lärkan kan stiga sjungande mot skyn.

Tänk om det bara vore skog överallt. Ser vi ut över bygden här ifrån Långåsa kulle så kan det tyckas att det är skog det mesta, utom möjligtvis just här. Men så är det inte, överallt kan vi se resultatet av tidigare generationers strävsamma arbete.

När lades första stenen i det röse som jag står vid, för två eller tre tusen år sedan? Vad tänkte dom som gjorde det, hur såg deras värld ut? Hur såg det ut när dom blickade ut från denna plats?

Mycket har förändrats, klimat, vegetation och människornas världsbild. Men mycket är sig också ganska likt över ett par tusen år. Solen, månen och stjärnorna men även de grundläggande mänskliga känslorna är de samma nu som då.

Därför tror jag mig veta varför man gjorde sig besväret att bygga rösen. Man tyckte att man gjorde något som var bra eller nödvändigt enligt deras sätt att se på världen.

Likadant med dem som kastade upp mera stenar på röset för bara ett par hundra år sedan. De tyckte också att de gjorde något som var bra eller nödvändigt. Nödvändigt för att de skulle få en tryggare försörjning, bra för att de ville lämna över till sina barn, en bit jord som var lite bättre än den de själva fått träda till.

Bronsåldersmänniskan som byggde rösen och odalmannen som røjde sin åker hade bara kroppskrafter att tillgå, sina egna och husdjurens. Dagens människa har så mycket kraftfullare verktyg. Med hjälp av den energi som vi hämtat upp ur jorden de senaste hundra åren har vi kunnat forma om landskapet i en rasande fart.

Det nya landet byggdes med vattenkraft och olja. Ledningar och vägar drogs fram i landskapet, bostäder och industrier bredde ut sig över åkrar och ängar. Människorna som deltog i denna omvälvning tyckte, liksom bronsåldersmannen, eller nyodlaren, att de gjorde något som var nödvändigt, och bra för framtiden.

Man anade inte att den massiva insatsen av upplagrad energi med tiden skulle få sådana konsekvenser för klimatet. Att de fantastiska framstegen i sin förlängning skulle kunna hota själva grundvalen för vår existens, en beboelig planet.

Nu står vi här i vårens sköna tid och betraktar det landskap som vi själva varit med och skapat. Vi förundras över naturens yppighet och samtidigt vet vi hur skör den är. Hur tunn den är, denna hinna av liv mellan jordens heta kärna och universums kalla mörker.

Så vad gör vi? Ja, vi får väl göra som man gjorde på bronsåldern, vi får göra det som är bra och nödvändigt, utifrån den kunskap vi har idag. Harry Martinsson har sagt ”Det finns i bland alla bör och borde ett måste för alla. Alla måste lära sig att sörja för världen”

Så är det,
men finns det ju inget som hindrar att man får tycka att det är riktigt roligt, att gör det som är nödvändigt, och bra för alla dem som skall bebo denna jorden efter oss!

Låt oss nu hälsa våren med ett fyrfaldigt leve!!!!